

ἀλλὰ κρατῶν αὐτὸ οὐχὶ ἐπὶ τῶν ὤμων, ἀλλ' ἀπλῶς στηρίζων ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ φέρων ὄλον τὸ βάρος αὐτοῦ διὰ τῶν χειρῶν, ἀπαράλλακτα ὅπως σκοπεύομεν ὅταν θέλωμεν νὰ πυροβολήσωμεν δι' ἀπλοῦ ὄπλου. Ὁ αὐτὸς οὗτος κρεμασθεὶς ἀπὸ τῶν κνημῶν ἀνείλικυσε διὰ μόνων τῶν ὀδόντων του ἰππέα ὄμου καὶ ἵππον. Ἐτερος δέ τις (M. Treniz) δεξιότατος περὶ τὰς ἀσκήσεις τῆς ἰσορροπίας ἔχων πολλοὺς καὶ μεγάλους ξυλίνοους κύβους καὶ ἀναρίπτων αὐτοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐσχημάτιζε δι' αὐτῶν εἰς τὸν ἀέρα διάφορα σχήματα ἀρχιτεκτονικά, μετασχηματίζων καὶ τροποποιῶν αὐτὰ μετ' ἀκριθείας μεγίστης καὶ ἐλεγχούσης δεξιότητά ἀξιοθαύμαστον. Καὶ πλείστα δὲ ἄλλα δείγματα τῆς ἰκανότητός του ἐπεδείκνυε ἐλκύνων τοὺς ἐπαίνους καὶ τὴν εὖνοιαν τῶν θεωμένων.

[La Nature, 1879]

Π*

ΡΑΦΤΕ, ΞΥΛΟΝΕ, ΔΟΥΛΕΙΑ ΝΑ ΜΗ ΣΟΥ ΛΕΙΠΗ

Ἡ ἀνωτέρω παροιμία εἶνε ἐν πληρεστάτῃ ἐφαρμογῇ παρὰ τοῖς Προμοσλενῶν τῆς Σπιτσοβέργης. Οὗτοι, ἐκ τῆς θήρας μόνον ἀποζῶντες, κατὰ τὰς μακρὰς χειμερινὰς νύκτας, μὴ ἔχοντες ἄλλην τινὰ ἀσχολίαν καταγίνονται ἀενάως εἰς τὸ νὰ δένωσι κόμβους, αὖς ἔπειτα λύουσι. Καὶ τοῦτο διότι εἶνε ἐπικίνδυνον αὐτοῖς νὰ κοιμῶνται πλ. ὄν. τῶν πέντε ὥρων, ἐπειδὴ ὁ πολὺς ὕπνος καὶ ἡ ἔλλειψις ἐργασίας ἀναπτύσσουσι τὰ χίσινα στομακάκη.

Κυρία ΕΛΕΝΗ*

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η'

ΤΗ ΚΥΡΙΑ Χ'—ΕΙΣ ΑΥΚΕΡΝΗΝ. (ἴδ. ΕΛΕΙΤΕΡ.)

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 16 Ἰουλίου 1879.

Δὲν σοῦ ἔγραψα τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους σπουδαίους λόγους, τῶν ὁποίων ὁ σπουδαιότερος εἶνε, ὅτι δὲν εἶχα τί νὰ σοῦ γράψω. Ἡ ἐξουμολόγησίς μου αὕτη μὲ ἀπαλάττει, ἐλπίζω, τῆς ἀπαριθμήσεως τῶν ἄλλων, ὡς ἀπηλλάγη ποτὲ ὁμοίως ἀπαριθμήσεως ὁ ἀφελὴς ἐκεῖνος δῆμαρχος, ὅστις ὑποδεχόμενος τὸν βασιλέα του καὶ δικαιολογούμενος ὅτι δὲν διέταξε πυροβολισμοὺς ἐπὶ τῇ ἐλεύσει του, ἤρχισε μὲν λέγων πανηγυρικῶς, ὅτι ἐβδομήκοντα ἦσαν οἱ λόγοι τῆς ἐλλείψεώς του, προσέθηκε δὲ μετὰ τοῦτο ἐν πάσῃ ταπεινότητι, ὅτι ὁ πρῶτος αὐτῶν ἦτο ἡ ἔλλειψις πυρίτιδος. Ὁ μεγάλθυμος βασιλεὺς τὸν ἀπήλλαξε τότε τῆς ἀριθμήσεως τῶν ὑπολοίπων ἐπὶ ἑξήκοντα ἐνέκα λόγων· ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ ἡ ἰδική σου μεγαθυμία θὰ δειχθῇ τοῦλάχιστον ὅση, ἂν ὅχι καὶ ἀνωτέρα τῆς βασιλικῆς.

Μεγαθυμία; Ἰδική σου μεγαθυμία;—Ἐπιθυμοῦμαι τὴν τελευταίαν σου ἐπιστολήν, καὶ αἰ ἐλπίδες μου καταβαίνουσιν ὑπὸ τὸ ἄρτιον, πολὺ περισσότερον καὶ ἀπὸ τοῦ ταλαίπωρου Λαυρίου τὰς μετοχάς. Σὺ μεγαθύμος; καθεῖς ἄλλο! Ἄν εἶ-

χες σὺ τὴν χριστιανικὴν αὐτὴν ἀρετὴν, δὲν θὰ μοῦ ἔγραφες βεβαίως τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔγραφες. Ἄν κόκκον καὶ μόνον συμπαθείας ἤσθάνετο ἡ τρυφερά σου καρδιά πρὸς τὴν δυστυχῆ ἀθηναίαν, ἥτις κατ' αὐτὴν τὴν εὐδαίμονα τῶν Ἀθηνῶν ἐποχὴν φήνεται ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τὸν καύσωνα καὶ πασταλώνεται ἀπὸ τὸν κονιοροτόν, δὲν θὰ τῆς περιέγραφες μὲ τόσῃν θριαμβευτικῇ εὐχαρίστησιν τὰς λεπτομερείας τοῦ θελητικῆς σου ταξιδίου ἀπὸ τὴν Μεύζονα Λίμνην εἰς τὴν Λίμνην τῆς Αὐκέρνης. Θὰ περιορίζεσο μόνον νὰ καταρασθῆς τὰ πυκνὰ τοῦ κονιοροτοῦ σύννεφα, τὰ ὅποια σ' ἐτύφλωσαν, ὡς μοῦ γράφεις, μετὰξὺ τῆς Βιάσκας καὶ τοῦ Ἀϊρόλου, θὰ ἤρκεισο εἰς τὴν κωμικὴν περιγραφὴν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῆς Βιάσκας, τὸ ὅποιον ἐδυσκολεύεσο, λέγεις ν' ἀνεύρης μετὰξὺ τῶν περιουκλούντων αὐτὸ οἰκίσκων, καὶ ἄνευλογίζεσο ἴσως, ὅτι ζῶσα ἐγὼ ἐν μέσῳ τῶν κυνικῶν καυμάτων τῶν Ἀθηνῶν, δὲν θὰ ὑπεδεχόμεν βέβαια μὲ μειδίαμα εὐχαριστήσεως τὴν λεπτομερῆ ἀφήγησιν τῶν ἰδικῶν σου διασκευάσεων καὶ τέρψεων, οὔτε τὸν ποιητικὸν πανηγυρισμὸν τῶν χιόνων τοῦ Ἁγίου Γοθάρδου ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔτρεμες σὺ ἐκ τοῦ ψύχους ἐν μέσῳ Ἰουλίῳ! Ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἀσπλαγχνος καὶ ἐγωϊστικὴ φύσις! Οὔτε τὴν περιγραφὴν τοῦ ἀμιμήτου δρόμου παρέλειψες, ὅστις ὑπεραναβαίνων τὸ γιγάντειον ὄρος διαγράφει 46 καμπὰς μόνον ἐντὸς τῆς κοιλάδος τῆς Τρέμολας· οὔτε τὴν ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ ἐστοιβασμένην ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων καὶ ἄλυτον πλέον χιόνα· οὔτε τὴν πρασίνην γλόην ἥτις θάλλει ἐπὶ τοῦ φυτικῆς χρώματος, ὅπερ ἀπέθηκε βαθμηδὸν ὁ ἀνεμος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν χιόνων· οὔτε τοὺς καταρράκτας, οἵτινες γωνευόμενοι ὑπὸ τοὺς προαιωνίους πάγους, ἀναδύουσι μακρότερον καὶ κατακρημνίζονται ἐπὶ τὰς μελανὰς τῶν ἐλατῶν κορυφάς· οὔτε τοὺς κολοσσιαίους καὶ προσηνεῖς κύνας τοῦ Ἁγίου Γοθάρδου, οἵτινες σὲ ἔσυρον ἡρέμα ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος, ἵνα λάβωσι μικρὰν τινα μερίδα τοῦ προγεύματός σου· οὔτε τὰ πορφυρὰ χαμαιῆρασα, ἅτινα ἔδραψες ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ· οὔτε τὰς γραφικὰς τῶν Ἐλβετῶν ἐνδυμασίας, οὔτε τὴν καταπληκτικὴν Γέφυραν τοῦ Διαβόλου, οὔτε τοῦ Φλύγεν τὴν ἀμίμητον τοποθεσίαν, οὔτε τῆς λίμνης σου τὰ πράσινα κύματα, οὔτε . . . οὔτε τίποτε τέλος πάντων, ὅπερ ἠδύνατο νὰ κινήσῃ τὴν ζηλείαν μου καὶ τὸν φθόνον μου, καὶ νὰ μοῦ κατασῆσῃ ἀφορητοτέραν τὴν ἐν Ἀθήναις θερὴν διαμονήν. Εἶνε φιλικὸν αὐτό; εἶνε εὐσπλαγχνον; εἶχε χριστιανικόν; Ἄς ὄψεσαι ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ὅτε ὁ Πλάστης θὰ σ' ἐρωτήσῃ, — καὶ θὰ σ' ἐρωτήσῃ βεβαίως—διατί ἐταξίδευσες εἰς τὴν Ἐλβετίαν, ὅτε ἡ φίλη σου ἔμενεν εἰς τὰς Ἀθήνας; καὶ διατί σὺ ἐκρύβωνες ἐπὶ τῶν Ἀλπεων, ὅτε ἡ ταλαίπωρος ἐκεῖνη ἀνελύετο